

A laodiceai gyülekezetnek írt levél

Kit Mays

Valea Draganului – 2021. augusztus 21.

https://youtu.be/ul0G_Gp1zgg

<https://www.ekkleziaoradea.ro/uploads/20210821-KitMays4.mp3>

Szeretném, ha tudnátok, testvérek, hogy telve vagyok ma örömmel és boldogsággal, és mindkét érzést szeretem. Szeretek boldognak lenni, és néha boldog is vagyok! Sőt, legtöbbször boldog vagyok, de nem mindig. Néha szomorú vagyok. Akik ma bizonyágot tettek, és sokan mások is itt a teremben, lehet, hogy boldogok, lehet, hogy örömük van, és mindkettő jó. Csodálatos az öröm, és ez a mi elsőszülöttségi jogunk Krisztusban. Akár boldogok vagyunk, akár szomorkodunk, elsőszülöttségi jogunk, hogy meglegyen ez az örömünk Krisztusban.

Az Úr öröme a mi erősségünk. Az Úr Jézus azt mondta: „Az én örömet adom nektek”. Neki nagy öröme van; és ezt nekünk adja. „Hogy az én örömöm bennetek legyen, és hogy a ti örömötök teljes legyen”. Hogy bennünk legyen és teljes legyen akkor is, amikor nincs semmilyen érzésünk, amikor reggel fölkelünk, és azt sem tudjuk, mi, hova, merre – tehát amikor reggel az álmunkból fölébredünk. Miénk ez az öröm, amikor végtelenül szomorúak és bánatosak vagyunk; amikor nagy veszteség ért; amikor vétkeztünk, és a bűnünk következménye utolért bennünket; amikor boldogtalanok vagyunk, mert valami, amire számítottunk, nem következett be; ha igazunk van, ha nincs igazunk, ez az öröm akkor is a mi osztályrészünk.

Nem azt mondom, hogy akkor is a miénk lehet és meg is tapasztalhatjuk az Úr örömét, amikor szándékosan vétkezünk, mert úgy nem lehet. Lehetünk jókedvűek, de az Ő öröme nem lehet a miénk, miközben rosszat teszünk. „Gyermekeim, ezeket írom nektek, hogy ne vétkezzetek; és ha valaki vétkezik, van szószólónk az Atyánál, az igaz Jézus Krisztus.”

Lehet, hogy azért fordulunk oda az Úrhoz, mert boldogtalanok vagyunk, vagy mert meggyőződünk a bűnösségünk felől, vagy számtalan más ok miatt. De igényelhetjük az Ő örömét, és meg is tapasztalhatjuk még úgy is, hogy boldogtalanok vagyunk, hiszen amikor elfordulunk a bűntől, és odafordulunk az Úrhoz, hogy az Ő örömeben részesüljünk, az valószínűleg nem lesz túl vidám dolog. Továbbra is szomorúak leszünk, és talán bánkódunk is, de meglesz az az örömünk, amely megtart minket, ha igénybe vesszük. Lehet, hogy akkor nem is érezzük, mint amikor valami úgy talált el minket, mint egy rakás téglá, és valaki odajön hozzánk, és felemel – lehet, hogy akkor nem is vagyunk tudatában annak, hogy valaki ott van, és tart minket. De akár érezzük, akár nem, ott van, és megtart.

Testvérek, akik átadtátok magatokat az Úrnak, akár most először, akár megújítottátok az önátadásotokat – hiszen sok idősebb testvér vagy testvérnő lehet, akik frissen odaszánták magukat az Úrnak ma délelőtt – rabszolgák, akik megérintitek azt a karikát a fületekben, bizton ígérhetem, hogy a boldogság érzése, ami most bennetek van, el fog múlni. A boldogság érzélem, és nem állandó, viszont az Úr öröme a mi erősségünk. És mondom nektek, testvérek, akik itt kint vallást tettetek, és akik a szívetekben tettétek meg ezt, és ti idősebbek, akik megújítottátok az Úrnak való odaszánásotokat, és az Iránta való szerelmeteket, megnöveltétek a mi Urunk örömét. Nagyobb

öröm van a mennyben egy ember felett, aki bűnbánattal Hozzá fordul, mint sok már megigazult vagy megszabadult felett.

Van egy javaslatom nektek, akik tudjátok, hogy üdvösségetek van: Mi lenne, ha magatokba néznétek, és megtalálnátok, mi helytelen, és azt elvetnétek? És nagy örömet szereznétek ezzel ma az Úrnak. Nagy hatalom ez, nem csekélység. Ő telve van örömmel; de még teljesebb lehet az öröme. Több örömről beszél, adjatok Neki sok örömet ma! Énekeljétek Neki, örvendeztetétek Benne ma, ne úgy menjétek ki innen, mint ahogy bejöttétek! Engem is emlékeztessetek, hogy ne úgy menjek ki, mint ahogy bejöttem! Örvendezzünk együtt a szabadulásunkban!

Ma boldog vagyok, és örülök, hogy boldog lehetek. De a boldogság mulandó, az az öröm viszont, amit ma az Úrnak adunk, és adunk Neki minden nap azáltal, hogy megéljük, amit mondtunk, az hozzátesz az Ő öröméhez, és ez hozzátesz az én erőmhöz, akár tudatában vagyok ennek, akár nem.

Elérkeztünk az utolsó naphoz, és szeretnék köszönetet mondani a magam nevében, és bátorkodom nőtestvérem, Hailey nevében is köszönetet mondani, aki eljött. Köszönjük nektek a vendégszeretetet és a közösséget. Köszönöm a látást, melyet erre az összejövetelre elhoztatok azzal, hogy úgy jöttétek ide, hogy vártátok, hogy az Úr szóljon, és ezáltal felszabadítottátok Isten Igéjét közöttünk. Köszönöm nektek a szeretetet, a vendéglátást és a tanúbizonyoságot. Ámen? Ámen! Jó, hogy megvan ez a tanúbizonyosság.

Ma egy olyan gyülekezetet fogunk megnézni, amelyre senki sem néz szívesen. Mindenki ujjal mutogat rá: a laodiceai gyülekezet az. Sokan gondolják, hogy a gyülekezeteknek szóló levelek annak a hét gyülekezetnek adattak, melyek valóban léteztek a Római Birodalom Ázsia nevű provinciájában, a mai Törökország területén. Azt hiszem, ebben mind egyet is értünk. Néhányan úgy vélik, hogy ezek azt a hét gyülekezeti korszakot jelölik, amelyet emberek hoztak létre. Nem szeretnék ebbe a vitába bocsátkozni – egyet tudok, hogy nekünk íratott! Annak, „akinek van füle, hallja meg, mit mond a Szellem a gyülekezeteknek!”

De szeretném elmondani a következőt: sokan, akik a gyülekezeti korszakoknak ezt fejlődési nézetét vallják, úgy látják, hogy az utolsó korszakban két jellemző gyülekezet áll fenn. Én nem állítom, hogy ez tényleg így van, senkivel nem szeretnék tanbeli nézeteltérésbe kerülni, de eszerint Filadelfia és Laodicea ugyanabban az időszakban, egyidőben léteznek. Mindenki Filadelfiának örül, ott szeretne élni. Én is! Senki sem akar Laodiceában élni. Én sem! Mondok valamit: Senkinek nem kell Laodiceában élnie, és nem is kell elköltöznie onnan! Mindjárt kifejtem világosabban. De a laodiceai levél is megíratott, hozzánk tartozik. Meg kell látnunk benne a nekünk szóló tanulságot, amit a Szellem mond ma a gyülekezetnek. Olvassunk el pár Igét. Jelenések 3,14:

„A laodiceai gyülekezet angyalának írd meg: ezt mondja az Ámen, a hű és igaz tanú, Isten teremtésének kezdete:”

Az Ámen, az utolsó szó. Testvérek, soha nem mi vagyunk az elsők, sem az utolsók. Soha nem a tanítványé az első vagy az utolsó szó. Mi soha nem vagyunk az alfa és az omega, a kezdet és a vég, Ő az Alfa és az Ámen. Az Ámen, akié az utolsó szó, Ő mondja nekünk az utolsó szót, amit itt olvasunk az utána következőkben.

„Ő a hű és igaz Tanú”

Az, aki bennünk él, igaz és hű tanú. Mi is hű és igaz tanúk lehetünk, mert Ő bennünk van! Ő nem csak Tanú lesz a világ számára, hanem az igazságról is tanúskodni fog. Kérlek, hogy vegyétek

ezeket az igéket, melyeket ma mondok nektek, és azokat amelyeket ezen a héten mondtam, és amelyeket más testvérek mondtak. Vigyétek ezeket a hű és igaz Tanúhoz, és lássátok meg, hogy van-e benne tanúbizonyosság. Ő az Ámen, Övé az utolsó szó! Tudjátok, hogy ez a levél nektek íratott. A Jánosnak adott Ige az Úr rabszolgáinak szól. Senki se menjen ki innen úgy, hogy nem lett rabszolgává! Micsoda veszteség lenne neki! Micsoda veszteség lenne az Úrnak! Az Úr érzi az általunk való elutasítottságának sebeit, mert Ő igazán a lelkünk szerelmese és a Vőlegény, Aki várja, hogy a menyasszonya elkészítse magát.

„Ő Isten teremtésének kezdete”

– és a Jelenések végén azt mondja: Új teremtést láttam a mennyből leszállni: az Új Jeruzsálemet, mely menyasszonyként készült el a férje számára. A régi teremtés elmúlt, és íme, új teremtés jött létre! Ő az Isten teremtésének kezdete, és ezt mondja a gyülekezeteknek. 15. vers:

„Tudok cselekedeteidről, hogy nem vagy sem hideg, sem forró. Bárcsak hideg volnál, vagy forró!”

Mennyire gyűlöli az Úr a langyosságot! Sem forró, sem hideg. Bárcsak forró volnál vagy hideg! 16. vers:

„mivel langyos vagy, és sem forró, sem pedig hideg: kiköplek a számból.”

Ez nagyon erős ige. „Mivel langyos **vagy**.” Nem langyos érzetű vagy, hanem a cselekedeteid langyosak. Csak úgy sodródsz. De miért lennének langyosak, amikor Ő az ajtók előtt áll? Miért lennének langyosak, amikor jön, ajándékokkal tele – a jutalommal, amelyet nekünk kíván adni. Gondoljuk csak meg! Nem kell langyosnak lennünk! Meghallja, ha Hozzá kiáltunk: „Uram, langyos vagyok! A szívem nem szeret úgy Téged, ahogyan Te szeretsz engem. Nem szeretem annyira a testvéreket, amennyire Te szereted őket! Nem szeretem úgy a feleségemet, ahogy Te szereted a gyülekezetet! Nem adom magamat érte úgy, ahogyan Te saját Magadat adtad a gyülekezetért.” Gondoljátok, hogy el fogja utasítani ezt az imádságot? Nem fogja! De ez veszélyes imádság! Minden kereszténynek, legyen fiatal vagy idős, hallania kell a következőt: Jól gondoljátok meg ezt az imát, hogy mit kértek! Mert el fog venni minden kisebb kedvtelést, élvezetes, kellemes dolgokat. Nem azért, mert kegyetlen, és azt akarja, hogy boldogtalanok legyünk, hanem mert Ő Isten, és azt akarja, hogy teljessé, bevégzetté legyünk!

Amikor van valamink, és felajánljuk az Úrnak, azt fogja mondani: „Köszönöm, elfogadom; és mi egyebet adsz még Nekem?” Ne tévesszen meg minket a gondolat: „Ha én ezt Neki odaadom, vissza fogja adni nekem.” Néha így történik, és az csodálatos, néha pedig nem így történik, és az is csodálatos, mert azt a bennünk lévő vágyódást az iránt, ami nem a miénk, Ő fogja saját Magával betölteni. Nem feltétlenül tesz boldoggá, de ennél sokkal többet, Önmagát adja nekünk. És sem az elkövetkezőkben, sem az örökkévalóságban nem fogjuk ezt megbánni soha.

A következőt szeretném elmondani nektek: Nem arról van szó, hogy vissza akarná tartani tőlünk a földi jókat, Őt nem ez vezérli abban, amit tesz. Ő nem gonosz! Nem akarja, hogy mindenáron szenvedjünk, nem akarja, hogy beteljesületlenek legyünk a földön. De komolyan beszélt, amikor ezeket az igéket mondta: „Senki nem lehet a tanítványom, aki nem gyűlöli meg apját, anyját, férfit és nőtestvérét, feleségét, gyermekeit.” Azt jelentené ez, hogy azt akarja, gyűlöljünk mindent, amit szeretünk? Nem. Azt akarja, hogy minden a maga helyén legyen.

Egy férfi nem mondhatja: „Uram, én szolgálni akarlak Téged, de a feleségem nem örülne neki.” Egy asszony nem mondhatja: „Szeretem a férjemet, ahogyan az Ige is mondja, hogy szeressem, és az Ige azt mondja: «vágyakozni fog utána», és Te azt mondtad, hogy vessem

magamat alá neki, ezért nem tudok engedelmeskedni Neked.” Ez nem elfogadható! Isten nem akar anarchiát a családban; az Ő vágya nem az, hogy a férjek ne szeressék a feleségüket úgy, mint ahogy Krisztus szerette a gyülekezetet; nem az a vágya, hogy a férj ne szeresse a feleségét úgy, mint Krisztus szereti a gyülekezetet, hogy ne adja oda önmagát érte. Arról van szó, hogy minden a miénk Krisztusban. Semmilyen jó dolgot nem fog az Úr visszatartani szolgálótól.

Testvérek, értsétek nagyon világosan, nem azt mondja, hogy mindent meg fog adni nekünk, amit csak akarunk, hanem azt mondja, hogy „Én mindaz vagyok neked, amit csak akarsz, és amire szükséged van”. És nem fogja visszatartani tőlünk azt a jót, amit hatalmában áll megadni. Ezt az ígét nagyon komolyan kell vennünk.

„Mivel langyos vagy, és sem forró, sem pedig hideg: kiköplek a számból.”

Senki ne menjen ki innen langyosan, egyetlen egy ember se! Bárhol is élj, ha Laodiceában laksz, ne menj ki ebből a teremből langyosan, az Úr iránt szenvedéllyel a szívedben menj ki, hiszen ezt kéred! És akkor a laodiceai gyülekezet nem lesz langyos. Értitek? 17. vers:

„Mivel ezt mondod: Gazdag vagyok, meggazdagodtam, és nincs szükségem semmire; de nem tudod, hogy te vagy a nyomorult, a szánnalmas és a szegény, a vak és a mezítelen:”

Kemény szavak! Mit mondtok, testvérek? Meg vagytok elégedve azzal, ahogy gyülekezetként vagy egyénekként éltek? Ha a gyülekezet élő, azért van, mert az Élet Ura életet adott neki. Mitek van, amit nem úgy kaptatok? Van ismeretetek az Úrról? Gazdagok vagytok szellemi javakban? Úgy érzitek, hogy mindenkit, aki szól hozzátok, meg kell ítélnetek? Nem igazságos ítéletre gondolok, hanem arra, hogy azáltal ítélték, amit éreztek, amit hisztek. Teljesen más dolog, akár fiatakként, akár idősként valamit az Úr elé vinni, és megkérdezni Őt róla, mint ha meghallgatunk valakit, és amit mond, afölött a saját tapasztalataink, a saját értelmünk alapján ítélnünk. Amikor úgy érzed, hogy semmire sincs szükséged, hogy minden azért kerül eléd, hogy ítélsz fölötte, akkor az igazságos Bíró helyét foglalod el.

„és nem tudod, hogy te vagy a nyomorult, a szánnalmas és a szegény, a vak és a mezítelen:”

Lehet, hogy te nem érzed magad nyomorultul, csak mindenki más körülötted. Miután valaki szólt az összejövetele, és hazamész ebédelni, és valaki megjegyzi: „Hát nem csodálatos volt ez az üzenet Isten szeretetéről?” Te meg így felelsz: „Igen, de hibásan idézte az Igét. Azt a dolgot meg nem kellett volna mondania, és miközben beszélt, a fülét babrálta, a gyerekek meg sírtak! És nem is hallottam jól, mert folyton a szája elé tette a kezét.” És ezzel az egész beszélgetést lezülleszted az ítélkéseddel. A hústestre tekintesz, nem a Szellemre. A homokra tekintesz az aranymosó tálban, ahelyett hogy az aranyat, a csillogást, a ragyogást keresnéd. Mi nem csak azt akarjuk, hogy az üzenetek tiszta aranyból legyenek, hanem legyenek pénzérme formában, hogy kicsit könnyebben elkölthessük! Nem akarunk fáradni az Igével.

Testvérek, amikor az összejövetele azzal vagyunk elfoglalva, hogy észrevegyük azokat a dolgokat, amelyeket kritikával illethetünk, nem gyakoroljuk a papságunkat. Az Úr vizsgálja a gyülekezeteket, Ő a nagy Főpap, Ő az, Aki a mécstartók között jár, de Ő azt keresi, hogy mit dicsérhet meg! Való igaz, tesz kiigazításokat, figyelmeztet; beszél dolgokról, amelyekre előretételek és megjövendöli, hogy el fogja mozdítani a mécstartókat, ha nem igazítják ki ezeket. Ebben a laodiceaiaknak szóló levélben, gondoljátok, hogy azt mondja: „Aki hallja az én hangomat, és megnyitja az ajtót, bejövök és vele vacsorálok, tegyétek ezt meg, mert meg fogom ítélni a többieket!” Gondoljátok, hogy ezt akarta? Gondoljátok, hogy ítéletet akar hozni a gyülekezetének,

és félretenni, elvenni a bizonyágtételét, a mécstartóját? Bármilyen szinten, bármikor, bármilyen értelemmel rendelkezünk is, miért gondolná bárki ezt? Az Ő hívása a megtérésre szólít! Tanácsot ad Laodiceának, 18. vers:

„Tanácsolom neked, végy tőlem tűzben izzított aranyat, hogy meggazdagodj, és fehér ruhát, hogy felöltözz, és ne lássék szégyenletes mezítelenséged; és végy gyógyító írt, hogy bekend a szemed, és láss.”

Az Úr tanácsa az egész gyülekezetnek, hogy „Jöjj hozzám, és vásárolj! Kössünk egyezséget! Gyere, és vásárolj tőlem!” Hogyan kell aranyat venni? Nem tudom! De azt tudom, hogy azt mondja, jöjj, és köss velem egyezséget. Mi az, ami értékeesebb az aragnál, mi az, amit adhatunk Neki? Mi vagyunk értékeesebbek az aragnál, a mi üdvösségünk értékeesebb, mint az arany. A laodiceai gyülekezet tanúbizonyága értékeesebb az aragnál. Éveken és évszázadokon át figyelmeztette ez a testvéreket, és mentett meg minket sok hűtlenségtől. És figyelmeztet minket ma is.

A fehér ruhák, az öltözet, melyet viselünk, a szentek igazságos cselekedeteit jelentik, amint azt később a Jelenésekben leírja. Ezek azok az igazságos cselekedetek, melyeket elkészített számunkra a Föld megalapozása előtt, hogy ezekben járjunk. Tudjátok, azok alatt az igazságos cselekedetek alatt mezítelenség van, de az nincs felfedve, mert az Ő igazságossága takarja be.

Akartok látni? Gondot okoz a szellemi dolgok meglátása, megértése?

„Gyertek hozzám, és vásároljatok szemgyógyító írt!”

Hogyan kell ezt? Hadd javasoljak valamit. Menj oda Hozzá, és mondd: „Uram, én megfogadom a tanácsodat. Hozzád jövök, hogy aranyat vegyek. Itt vagyok! Hogyan vásároljam meg? Itt vagyok, hogy fehér ruhákat vegyek: a szentek igazságos cselekedeteit, amelyeket elkészítettél a Föld megalapozásától kezdve. Hogyan járjak bennük, Uram? Szemgyógyító ír – Uram, nem látok túl tisztán. Azt mondtad, jöjjenek Hozzád, és vegyek szemgyógyító írt. Itt vagyok, és bármim csak van, Neked adom. Azt mondtad, hogy vásároljak.”

Tudjátok, testvérek, az üdvösség ingyen van, de a szemgyógyító írt meg kell vásárolni. A fehér ruhák, amelyekben járnunk kell, azokban járnunk kell! A szentek igazságos cselekedetei, melyek az alapok levetésétől kezdve nekünk készítették, az Ő természetének aranya az életünkben munkálódik ki, de ezt meg kell vásárolnunk Tőle. Mi az, amit Ő kíván? Mi az ár, amibe nekünk kerül? Én nem tudom, menjetek, és kérdezzétek meg Tőle! Mondjátok meg Neki, hogy vásárolni akartok, és meg fogja mutatni.

A 19. vers megmutatja, hogyan viszonyul az Úr a laodiceai gyülekezethez:

„Akit én szeretek, megfeddem és megfenyítem: igyekezz tehát, és térj meg!”

Nem azért jön, mert dühös, nem azért jön, mert elhatározta, hogy félreállítja ezeket a lázadókat, ezeket a lustákat, akik önmagukat is becsapják, és akiket az ellenség is megtéveszt. Egyáltalán nem ez van a szívében. Az Ő szívében az van, hogy elfogadják a feddését, elfogadják a fenyítéket, a nevelést, és bűnbánattal megtérjenek. Gondoljátok, hogy nekünk nem adná meg a megtérésnek ezt az ajándékát?

Tudjátok, néha odajövünk az Úr elé, és azt mondjuk, „Uram, megtérek!” De az Úr nem adja semmi jelét annak, hogy meghallotta volna kiáltásunkat. Néha ezt nem is igazán akarjuk, néha meg nagyon is akarjuk. De egyezséget kell kötnünk Vele. A megtérés értékes ajándék, kérnünk kell!

A Szent Szellem, ahogy az Ige mondja, amikor eljön a világba, és Ő eljött a világba, meggyőzi a világot a bűnről, az igazságosságról és az ítéletről. Ez a meggyőzés, ami jó dolog, de ez nem a megtérés. A bűnbánat nem jelent megtérést. Az elhatározás, hogy nem fogok többé így vétkezni, az sem megtérés. Megpróbálni nem vétkezni szintén nem megtérés. Rosszul érezni magunkat és levertnek, ugyancsak nem megtérés. Iskariótes Júdás halálosan megsomorodott, annyira, hogy megölte magát, inkább, mint hogy együtt éljen a bűnével vagy megtérjen belőle. A megtérés a bűnöktől való elfordulást jelenti, de nem csak a bűntől való elfordulást, hanem a Krisztushoz való odafordulást is. Ámen? Ha Őhöz jövünk.

Emlékeztek arra az asszonyra, akinek volt az a kisgyermek, egy pogány asszony, aki azt mondta: „Rátennéd kezedet a gyermekemre? Meggyógyítanád a gyermekemet?” Az Úr így felelt: „Asszony, én a királyság fiaimhoz küldtettem, nem az ebekhez.” Micsoda kemény szavak! Az asszony pedig azt mondja: „Igen, de még az ebek is ehetnek a morzsákból, melyek gazdájuk asztaláról lehullnak.” Kössetek egyezséget Vele, mint ez az asszony, és megkapjátok, amit ő is megkapott, a választ az imádságára.

Sokunk számára, amikor megmenekültünk, nagyon egyszerű volt: az Úr meggyőzött bennünket, mi áment mondtunk, és megtértünk, és megmenekültünk. Néha, amikor az ember már jó ideje keresztény, és próbál megtérni, szinte úgy van, mint Ézsau, nem találja a megtérés helyét. Mintha Isten gyűlölné. Ő nem gyűöl minket. „Megfeddem, akit szeretek, és megfenyíttem”, azt mondja, „Igyekeztek, és térjetelek meg!”. Nem azt mondja, „ó, jaj, milyen borzalmas vagyok, brühühü, mindig csak én!” Igyekeztek, és térjetelek meg, tegyétek, mint aki komolyan is gondolja! Kérjétek Tőle! Ez ajándék! El tudtok képzelni egy gyereket, aki igazán vissza akar jönni az apjához, amikor tévútra tért? Ahhoz az apához, aki szereti őt, és kint ül a sátra ajtajában, figyeli az utat, várva, mikor tér vissza – hát hogyan ne lenne hajlandó megadni neki, amit kér?

Valószínű, hogy néhányan közületek valamikor eljuttok arra a pontra, hogy meg akartok térni, próbáltok megtérni, és nem találjátok a megtérés helyét. Még arra a következtetésre is juthattok, hogy ti vagytok azok, akinek Isten azt mondta, mint ahogy Ézsauról is: „Jákóbot szerettem, Ézsaut gyűlöltem.” Arra a következtetésre juthattok, hogy Isten gyűöl titeket – de ez nem igaz. Igyekeztek és térjetelek meg, Ő meg fogja adni nektek ezt az ajándékot, és meglesz ez a bizonyosságotok. Ha egy perc kell hozzá, ha egy óra, egy nap, egy hét, egy hónap, egy év, akár mennyi is kell, légy buzgó (igyekezz) tehát, és térj meg!

A következő vers:

„Íme az ajtó előtt állok és zörgetek; ha valaki meghallja az én szómat és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz és vele vacsorálok, és ő én velem.”

Már beszéltünk erről korábban, hogy az Úr nincs a gyülekezetben, kívül van, zörget az ajtón, és nyomatékosan mondja: „Ha valaki meghallja az én hangomat, és kinyitja az ajtót.” Nem elég meghallani, ki is kell nyitnunk az ajtót. „Bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok, és ő én velem.” Közösség Vele, még Laodiceában is.

Testvérek, mondok nektek valamit, és félelemmel mondom: Az Úr nem csak arra vágyik, hogy bejöjjön, és eggyel, kettővel, hárommal vagy négyel vacsoráljon. Az Ő vágya, hogy a laodiceai gyülekezetben mindenki megtérjen, és kitarják az ajtót. Amikor halljátok az Urat az ajtónál, amikor az Úr kenetét adja, hogy menjünk és nyissuk ki az ajtót, nyissuk ki gyorsan, és hívjuk a testvéreket is, és mondjuk: Jöjjetek be! Jöjjetek be! Ő itt van, az ajtónál zörget, ti eddig

nem hallottátok, de én hallom most. Ébredjétek! Jöjjetek be! Ő itt van, közösségben lesz velünk, együtt fog enni velünk! Meg fogja törni velünk a kenyeret, valóságosan! Azt mondja, hogy: „Én vele vacsorálok, és ő Énvelem.” Velünk fog vacsorálni, és mi Ővele! Jöjjetek be gyorsan, mert Ő itt van! Az Ige nem ezt mondja, hanem azt mondja: „Ha bárki hallja az én hangomat, és kinyitja az ajtót, bejövök hozzá, és vele vacsorálok, és ő Énvelem.” De nem hiszem, hogy az Úr boldogtalan lenne attól, ha teljesítenék ezt a feltételt, és elmennék a testvérünkért – akinek szintén magának kell kinyitnia az ajtót, de sok ajtó van ahhoz a teremhez. Értitek, miről beszélek? Ne elégedjétek meg azzal, hogy győztesek legyetek Laodiceában! A magányos farkas, az egyetlen, aki hűséges, vagy talán az a két ember, aki hűséges. Fogjátok karon a testvéreiteket, és vigyétek be magatokkal! Ha langyos vizünk van, és beleteszünk egy elektromos merülőforralót, az addig langyos víz lassan forrni kezd, és veszélyes, ha csak egy kis bögréről van szó, főleg, ha műanyagból készült, mert megolvad. Tapasztalatból mondom.

Ha nem vagyunk langyosak, hanem forrók vagyunk, és behelyeznek minket a testvéreink közé, akkor a gyülekezet nem marad langyos. Értitek? Ha a gyülekezet langyos marad, az a mi hibánk, nincs mentségünk. Nem kell elköltöznünk Laodiceából Filadelfiába, de eltávolíthatjuk Laodiceát, és Filadelfiává válhatunk. Már maga az a tett, hogy megalázzuk magunkat, hogy behívjuk a testvéreinket, és azt mondjuk: „Gyertek, gyertek, itt van Ő”, és nem azt mondjuk: „Ó, mily gazdag közösségben voltam ma az Úrral! Sajnálom, hogy nektek nincs ilyen gazdag közösségetek Vele! Bőségesen megvacsoráztunk az Igében, olyan nagyon éreztem az Ő szeretetét, ott kellett volna lennetek! Nem „ott kellett volna lennetek”, hanem „ide kell jönnötök most, mert Ő itt van!” 21. vers:

„Aki győz, annak megadom, hogy velem együtt üljön az én trónusomon; mint ahogy én is győztem, és Atyámmal együtt ülök az ő trónusán.”

Amikor ezt tesszük, győzedelmeskedünk a bűn és a halál fölött, és afölött a téveszme fölött, hogy gazdagok vagyunk, meggazdagodtunk, és nincs szükségünk semmire. Tudni fogjuk, hogy mi vagyunk a „nyomorult, a szájalmas és a szegény, a vak és a mezítelen”, de nem fog számítani, mert Ő ott lesz velünk. Ő adja a ruhákat a menyegzőre. Gyorsan fölvehetjük, mint azok a példázatban. Jöhetünk Krisztusba felöltözve, örvendezéssel, és amikor ezen a módon győzedelmeskedünk, megtanultuk azt a leckét, mely a trónhoz juttat bennünket. Hogy minden gazdagság Krisztusban van, hogy az igazságos cselekedetek ruhái mind Krisztustól vannak, és a látás is mind Krisztustól és Krisztusról van, hogy Ő szeret minket, és hogy egyáltalán azért lehetséges egy ilyennek, mint mi, megtérni, mert Ő szeret minket. A jutalom pedig a trón, de nem csak a trón, hanem a trón Krisztussal együtt, hogy ott legyünk Ővele, ahol Ő van.

„Akinek van füle, hallja meg, mit mond a Szellem a gyülekezeteknek!”

Ámen!